

ugglor i mossen

ni spørsmål til Leif Erlingsson

Når og hvor ante du ugler i mosen rundt World Trade Center? Hva gjorde du da, og hva gjør du nå?

Det skjedde gradvis. Vintern 2002 till januari 2003 förstod jag att 11 september användes på ett bedrägligt och ologiskt sätt för att motivera Irakkrieg. Den 1 december 2003 gjorde jag min [första lilla 11 september-sida](#).

Jag är ingen journalist, utan jag började debattera och skriva när jag trodde att det var något fel på fattningsförmågan hos anställda journalister, och att jag måste göra vad jag som en liten människa kunde för att hjälpa oss förstå vad som pågår med krigslögnerna. Senare har jag förstätt att många journalister är fega, de vet på vilken sida brödet är smörat, och de skriver helt enkelt inte sånt som får dem i trubbel. Då hade jag ändå en uppgift: Jag sket i det, jag skrev vad jag ville.

På länken lege.com/leif20060414/ berättar jag mer om mitt politiska uppvaknande överhuvudtaget.

Men annars höll jag låg profil om 9-11. Även om det var sant — och jag hade inte bestämt mig — så trodde jag inte att det gick att använda för att väcka människor, det var alltför «far out». Jag såg förstås på filmer och videos och diskuterade på mailinglistor. I januari 2005 fick jag hem min första tryckta bok om 11 september — *Painful Questions* av Eric Hufschmid.

Framåt sommaren 2005 var jag helt säker på att det var en 'false flag' operation, med sprängningar. Hypnosen började släppa för mig. Jag började se det jag hade framför ögonen hela tiden i otaliga videosnuttar och bilder.

I juli 2005 startade jag ett par webbforum — life.lege.net och mediekritik.lege.net, sedan även min blogg blog.lege.net. I augusti skrev jag prominent om 11 september bedrägeriet, som [här](#).

Ingen av mina forum handlar enbart om 11 september, utan alla handlar om hur vi luras gå med på krieg med lögnar och bedrägerier. Det som har hänt med mig och 11 september är att jag i dag ser det som väldigt viktigt, vilket jag inte gjorde i början, ens efter att jag förstod att det var ett bedrägeri.

Professionellt är jag datakonsult, men jag kan inte låta bli att skriva, så jag önskar att det kunde ge pengar också. Kanske i en alternativ verklighet, där den högst betalda varan inte är illusion och lögn.

Hva er en «false flag operation», hvilken forekomst og hvilket formål har slike operasjoner i historien, og hvorfor kan du ikke få godt betalt for å skrive om dette i avisene?

Moderna krig föregås av bedrägeri, en provokation som inte är vad den ser ut att vara. Det är detta som kallas 'false flag operation'. Syftet med en 'false flag operation' är dels att motivera den egna befolkningen, men samtidigt att legitimera det man avser göra inför världsopinionen. Eftersom alla krig måste legitimeras, så måste det undantagslöst till någon form av 'false flag operation' innan de kan startas. Det är helt enkelt en mycket viktig del av 'receptet', en del man knappast glömmer bort.

Detta ska naturligtvis vara en hemlighet, något man absolut inte får avslöja för oss vanliga människor. Genom olika strategier ser man till att media organiseras så att där finns stoppklossar som antingen är oförmögna att kunna föreställa sig att det kan vara på det här sättet, och därför stoppar alla sådana skriverier, eller också har man införstådda medhjälpare som — oftast av ideologiska skäl — stoppar allt material som uppfattas t.ex. som «amerikahat» eller «antisemitism» eller liknande tankestopp.

OK. Men hvis vi tenker oss at elitens overlagte drap på egne borgere er feil og uetisk... Og at et informert folk er første steg mot et samfunn der eliten ikke lenger dreper folk på gata av taktiske grunner. Hvilke bøker, filmer, feeds og periodika vil du anbefale for massene, for å heve bevissthetsnivået rundt dette temakomplekset?

Katalysatorn är individuell, den katalysator som startar den reaktion där individen börjar ta reda på saker själv, bredvid det som kommer via TV/Radio/Tidningar/Makthavare. Därför vill jag inte peka ut något särskild källa, utan uppmana till eget sökande. Det är bättre att börja med en eller flera ouppklarade frågor/frågeställningar, och sedan — med öppet sinne — börja nysta från dessa. Det är själva processen att själv lägga ihop pusselbitarna, som gör att man ser mönstret.

Det finns några katalysatorer som visat sig påverka fler människor än andra, som hur WTC7 föll — och dessutom hur BBC rapporterade att WTC7 fallit nästan en halvtimme innan det hade hänt i verkligheten — med WTC7 i bild i bakgrunden(!). Eller det lilla «hålet» i Pentagon på de första bilderna, de första minuterna efter kraschen, innan väggen senare rasade. Eller hur oskadad gräsmattan utanför Pentagon var på samma bilder. Trots att ett stort flygplan som flög så lågt som de få publicerade bildrutorna från en övervakningskamera antyder rimligen skulle ha haft motorer som käkade jord en lång sträcka.

Många blir starkt påverkade av de många vittnesberättelserna om explosioner överallt i WTC-tornen, även i mark och källarplan, innan de föll. Men det naturliga är att tro på den första förklaring som levereras med någon form av auktoritet. Att istället börja lita på dem som var där, och på deras egna berättelser, är något som kräver att man börjar ifrågasätta det man först hört. Och att ifrågasätta något av den här magnituden öppnar för så många andra frågor, att många helst inte vill tänka på det. Därför undrar jag om man inte först måste reagera på hur detta och andra terroråd — inbillade eller verkliga — används för att göra om vår värld till en mycket mer styrd och manipulerad, för att inte tala om krigisk, värld.

I slutet av april 2007 publicerade svenska tidningar en artikel om att al Qaida planerade använda kärnvapen mot oss. Om vi börjar undra vad som egentligen pågår, kan vi fråga oss vem som Egentligen Använder al Qaida. Jag har en fantastisk bok av den mycket erfarne utrikeskorrespondenten Eric Laurent, *Gåtorna kring den 11 september*, av vilken man förstår att Usama bin Laden själv har varit en ganska naiv idealist. Men någon/något använder al Qaida. Det är helt klart. Om det inte är Usama bin Laden själv, vem är det då? Och om de faktiskt skulle smälla av en eller fler atombomber, VEM GAV DEM DESSA, VARFÖR, VEM STYR DEM, OCH VARFÖR? Kort sagt, man måste tänka själv — inte tro på TV/Radio/Tidningar/Makthavare.

Jag skulle nog till sist rekommendera alla att läsa general Smedley Butler, i en artikel han skrev 1933, «War Is A Racket». (Krig är ett geschäft.) Det är lätt att hitta på Internet. Läs den! Det han säger, och det tror jag fullt och fast, är att Krig är ett geschäft, det handlar inte om mänskliga rättigheter, demokrati eller något sådant, utan bara om vinst. Att med mångas blod och död köpa några fås extrema penga-rikedom och makt över andra. Allt man behöver göra för att bedriva detta geschäft, är att provocera och manipulera lite, skapa rädsla och tanke-stopp, så gör alla som de blir tillsagda, och avrättar envar som har invändningar.

Machiavellis bok *Fyrsten* er vel heller ikke helt irrelevant lesning? Er ikke denne typen løgner og «fake-terror» egentlig utgammel?

Naturligtvis. Men samtidigt tror jag att vi som mänsklighet är på väg bort från ett paradigm byggt på makthierarkier, girighet och rädsla. Istället tror jag att vi är på väg mot ett nytt som bygger på äkthet, nätverkande och rentutsagt människokärlek. «911» kan här ses som ett döende paradigms dödsryckningar. Under paradigmskiftetiden kommer det gamla paradigmat förstås att slåss för sin själva existens, men även därvid att begå ekonomiskt och moraliskt självmord. Och eftersom ett paradigm inte accepterar konkurrens, så kommer det nya att få klara sig på sin inneboende kraft, i stort sett utan stöd från fonder, stiftelser och det allmänna.

Möjligheten med vårt uppvaknande om hur hur vi låtit oss manipuleras av våra auktoriteter är att vi kan få kraft att lämna det gamla makthierarki- och rädslo-

paradigmet. Utmaningen är hur vi ska kunna kanalisera våra krafter, vår kreativitet, på positiva vägar, istället för det kaos och sönderfall som kan ta hand om sig självt. Vi behöver vara kreativa. Vi behöver tala till varandras känslor — bort från makt-hierarkispråket. Det är viktigt att vi inte av fri vilja låter oss manipuleras av de gamla lögnerna — den som av egen fri vilja ger bort sin frihet kanske aldrig blir fri igen.

Faktiskt tänker jag att det döende paradigmet «911» samtidigt är en av de viktigaste katalysatorerna för det nys nätverkande — vilket inte minst 911-Truth rörelsen och att du tagit kontakt med mig för denna intervju är bevis och exempel på. I ett större perspektiv ser jag nätverkande byggt på ömsesidig tillit som den väg mänskligheten kan gå för att lösa de i det gamla paradigmet olösliga problemen om hur 'världen ska styras'. Notera dock att här agerar jag visionär, utan att exakt ha tänkt ut detaljerna.

Hvilken type medier tror du vi vil få, eller tror du vi behöver, under og også etter avsløringen av 9/11 som Oligarkiets globale kupp? Ser du på dagens massemedier som iboende problematiske, gjennom deres hierarkiske struktur og eierskap?

Jag lyssnade på Robert Fisk, en journalist med 30 års erfarenhet av mellanöstern-rapportering, i Stockholm i maj 2007 (2007-05-10, ABF Stockholm, Katasalen) när han presenterade sin stora bok med det orwelliska namnet *Det stora kriget för mänskligheten: kampen om mellanöstern* (Norstedts, april 2007). Han kommenterade bl.a. «Everybody I meet thinks they are taking part in wars for civilization, and it is all rubbish.» Alltså att alla han träffar tror att de deltar i krig för civilisation, och alltihop är skitsnack. I detta samtal mellan Fisk och några svenskar säger han, min transkribering från egen inspelning, «I think there is a kind of — you know, we have some dream bubble, in which a narrative is set up by our presidents and our prime ministers and our generals and our journalists, of course.

War on Terror. Good and Evil. Them and Us. It's the same language that Bush speaks that Usama bin-Laden speaks, by the way. You can interpose them on quite some fun videotapes if you want. And I think that along with the mouse-like obedience of particularly American journalists, they get away with it. Oh, War on Terror, More Terror, More Terror! Be Frightened! Have more security. Have more guns. More strictures on airplanes. Take away the knives you eat with! Take away the tooth-paste.» Det han säger, med 30 års yrkeserfarenhet i ryggen, är alltså att vi lever i en dröm-bubbla skapad av våra ledares och medias berättelser, och att de lyckas med detta p.g.a. musliknade lydighet hos f.f.a. [nord-]amerikanska journalister.

Jag tror inte orsakerna till massmedias medlöperi och feghet är riktigt så enkelt som hierarkisk struktur och ägarskap. I Storbritannien och i en del andra länder i Europa är journalister betydligt mindre muslika än i t.ex. Sverige. Jag talade med en man som när han tipsade en arrogant svensk journalist om en riktigt het sak, fick kommentaren att om han fortsatte gräva i det där skulle han gå en tidig död till mötes. Istället för att

journalisten alltså kunde ha blivit intresserad. Vad beror sådan bekvämlighet och ovilja att vara besvärlig på? I november 1984 försvann den grävande Rapportjournalisten Cats Falck, och hittades senare med sin väninna Lena Gräns i Hammarbykanalen. I februari 1986 mördades Olof Palme, Sveriges statschef.

Det har även skett ett antal andra förmodligen politiska mord i Sverige. Dessa mord har antagligen fungerat som en våt filt på tidigare ganska naiva svenskars vilja att gräva i sådant som stinker. Man har förstått att det kan vara farligt, utan att man har förstått riktigt hur farligt det är att inte avslöja det som ligger och ruttar under fasaden.

Men visst, besvärliga journalister har det inte heller så lätt att behålla jobbet, när det blir neddragningar. Så naturligtvis är hierarkisk struktur och ägarskap ett stort problem. Sant demokratiska medier kan inte ha inbyggda censurfilter som hindrar vissa ståndpunkter och fakta från att få komma till tals. Den alla kategorier flera gånger populäraste artikeln på min blogg är just [«Vad hände 11 september — 11:e september ifrågasatt»](#) av Leif Erlingsson, Camilla Ingman-Fulton och Lasse Wilhelmson. En artikel som refuserats av de stora svenska tidningarna. Det ligger ett oerhört arbete bakom denna artikel, säkert minst 100 timmars arbete från oss tre som skrev den.

Man kan bara spekulera kring vilka överväganden som lett till att den nekats publicering samtidigt med att betydligt slarvigare artiklar med motsatt ståndpunkt tagits in (se länkar till sådana från kommentarerna efter artikeln på min blogg). En möjlig förklaring kan trots allt vara att det inte hjälper med terabyte fakta när dessa fakta är i strid med det egna trossystemet. Det vill säga, perspektiv som inte är kompatibla med redan fattade meningar — förutfattade meningar — självcensureras bort av media i någon slags missriktad omsorg mot konsumenterna, för att dessa ej ska behöva utsättas för förvirring. D.v.s. många journalister har kanske missuppfattat sin roll, så att dom tror sin uppgift vara att bekräfta sina egna och läsarnas förutfattade meningar.

Så, för att besvara din fråga, jag tror vi behöver medier som inte i första hand försöker bekräfta fördomar, utan medier som istället försöker punktera eller iallafall ifrågasätta dem. Problemet med detta är att många konsumenter faktiskt VILL få sina fördomar bekräftade och att de blir arga när dessa fördomar ifrågasätts. Låt då sådana konsumenter läsa och ta del av de medier som sysslar med intellektuell onani. Och ha andra medier — särskilt om de är offentligt finansierade — som sysslar med att punktera fördomar! Det pågår ett krig mot förnuftet, de kallar det kriget mot terrorismen, men det ÄR kriget mot förnuftet, och vi behöver medier som hjälper oss se att «världen är upp och ned», och rädda förnuftet. Inte medier som är en del av detta krig.

John Pilgers Krigen mot demokratiet (The War on Democracy) ser ut til å bli en viktig brikke i den oppvåkningen mange nå går gjennom, når den settes opp i juni. Hans første helaftens doku beregnet på kinolerretet. Tror du denne kan danne en slags kjerne i en ny

demokratibevegelse i Vesten, gjennom blogger, YouTube, fildeling og nettsteder som Kim Bredezens dokumentar.no?

Den kommer definitivt att övertyga många. Men många andra människor är tyvärr opåverkbara av rationella argument, därför att de inte tänker. Istället känner de med hjälp av en uppsättning metaforer. Det här handlar inte om obildade människor, nej snarare tvärtom.

Jag vet folk som avfärdar Pilger med «det är en 80-talsgrej». Det är ett sätt att känna — istället för att tänka alltså — där man har ett känsloprogram där olika personer och företeelser får etiketter och sedan behöver man aldrig mer tänka om dem eller på vad de säger, utan deras namn fungerar endast som indata — «det är en 80-talsgrej» — i ett färdigt system av känslialgoritmer som regelstyrt genererar en viss förutsägbar output givet en viss kombination input.

Jag är kritisk till Noam Chomsky, jag anser att han är en illusionist, som får människor att gå förbi de viktiga nutidsfrågorna, men ingen kan förneka att han sagt många kloka saker. Därför vill jag citera från Milan Rai, *Noam Chomsky — en politisk biografi*, s. 177:

«De intellektuella klasserna har tagit på sig uppgiften att förhindra irrläror. Men i och med detta har intelligentsian fallit offer för sin egen propaganda. Intelligentsian är 'det främsta föremålet för effektiv indoktrinering' och 'tenderar att ha den sämsta förståelsen för vad som händer i världen, och den visar faktiskt ansatser till ett slags institutionaliserad dumhet.' Påståendet att de välutbildade är de mest hjärntvättade är 'närmast en självklarhet', enligt Chomsky; utbildning är i sig själv en sorts indoktrinering. Dessutom är de välutbildade 'utsatta för det ständiga propagandaflöde som i huvudsak riktas mot dem av den anledningen att de är viktigare än andra och därför måste kontrolleras hårdare.»

Med det vill jag ha sagt att John Pilgers film säkert kan övertyga flertalet som ser den, men att de hårdast hjärntvättade — de välutbildade — kommer att vara de som har svårast att ta den till sig. Jag har personlig erfarenhet av denna kategoris effektivare indoktrinering, och hur svår den är att genomtränga.

Så, vad blir konsekvensen? Massor av människor kommer att se att vi har i praktiken censur och ingen fungerande demokrati. Men de som sist kommer att ta detta till sig blir akademiker, politiker och mediefolk. Jag antar att de senare kommer att oroas av oro bland vanligt folk, och kommer att försöka tolka in denna oro i sina egna metaforer, så det passar in i deras system av kännande — jag tvekar kalla det tänkande. Blir de riktigt oroliga kan det bli ganska otäckt. Det vore mycket bättre om de kunde ta till sig vad som verkligen händer, men mina erfarenheter gör mig inte särskilt optimistisk härvidlag.

Det skyldes vel i høy grad at begrepet «demokrati» i seg selv er en krigssone, og en slagmark? Det er jo av hensyn til demokratiet vi er i Afghanistan og Irak, og av hensyn til demokratiet vi må bombe Iran... Ikke minst er det av hensyn til demokratiet at folkets røst ikke må høres, enten vi snakker om WTO i Seattle 1999, NATO i Oslo i 2007 eller G8 i Rostock juni 2007. «Demokrati» er på sett og vis et okkupert begrep, så hvordan får vi forklart de uvaskede massene at det vi først og fremst trenger nå, er demokrati?!

Jag trodde knapt mina ögon när jag på två olika skandinaviska bloggar hittade begreppet «folkvald diktator». Det användes om den bland folket mycket populära, men bland Venezuelas elit mycket hatade Hugo Chavez. Det som gör Chavez till 'antidemokrat' är uppenbarligen att han prioriterar vanliga väljares intressen framför pengaintressena. Dessa bloggare skrev bara i klartext det som annars är underförstått. Nämligen att själva ordet 'demokrat' numera används om dem som är för s.k. frihandel, och att en demokratisk ledare har omdefinierats från att vara en ledare vald av folket till en ledare som stöder pengaeliten.

Om vi inte försvarar orden, så kommer de att tas ifrån oss. Det pågår ett krig om att desarmera orden, genom att ta ifrån dem deras mening. Eller genom att ställa meningen på huvudet. Utan ord och begrepp, kan vi inte tänka. För att kunna tänka, och för att hjälpa varandra att tänka, så måste orden försvaras. Begreppen försvaras.

Och det besvarar kanske din fråga, hur vi ska förklara att det är demokrati vi behöver: Genom att förklara vad begreppet innebär. Genom att försvara dess rätta innebörd. Och genom att lära ut hur man genomskådar begreppspervertering. En ny folkbildning, helt enkelt.

Det er newspeak fra George Orwells *1984* en gang til? Som å stange hodet mot en jævla mur... Unnskyld, sikkerhetsgjerde.

Sikkerhetsstängsel, ja. Den Israel har satt upp kallas även säkerhetsbarriär, vilket var vad Östtyskland kallade Berlinmuren. Man kan säga att det är en fråga om perspektiv. Ju effektivare många stänger ute verkligheten genom mentala 'sikkerhetsstängsel', ju effektivare man låser in sig bakom mentala 'Berlinmurar', ju tydligare syns dessa mentala murar, dessa säkerhetsbarriärer mot rationellt tänkande, för de utanför barriärerna. På så sätt sker en polarisering.

Redan av din fråga inser jag förresten att det djupt symboliska i hur inre och yttre murar matchar varandra inte på något sätt undgått dig. Dessa mentala 'sikkerhetsstängsel', som det uppfattas ifrån inifrånperspektiv, eller 'Berlinmurar', som man mer ser när man utifrån försöker nå in, möjliggör för den som inte känner att det handlar om ett litet 'stängsel' som man enkelt kan ta ett skutt över, utan som uppfattar just en ogenomtränglig mur som hindrar all verklig kommunikation, en oerhört spännande resa i medvetande, självförståelse och förståelse av andra.

Medan den som uppfattar sig skyddad av ett 'litet stängsel' förstås på andra sidan ser en massa irrationella människor som babblar en massa obegriplig eller irrationell idioti. Den av det 'lilla stängslet' skyddade gläder sig förstås åt 'säkerhetsstängslet', som skyddar demokratin och det rationella i samhället mot farligt nonsens och tokerier från människor som inte tycks fullt psykiskt friska.

Utan den där muren att stänga huvudet mot skulle vi utanför inte ha haft någon katalysator för att börja nätverka. Vilket, som jag i dag ser det, är förutsättningen för ett nytt paradigms födelse.

Alltså, beroende på perspektiv, tok-babbel, eller att börja se allt som sammanbundet, att koppla upp sig mot 'den intelligenta oändligheten', eller att iallafall synergiskt lyftas upp av varandras genialitet, och lyfta upp varandra. Många tänker i liknande banor numera, som [Paul Levy](#). Han menar att vårt uppvaknande, andliga och psykiska tillfrisknande och synergiska nätverkande inte endast påverkar vår omedelbara omgivning, utan att det påverkar hela universum på ett direkt, omedelbart sätt. Vilket förresten även passar väldigt väl in på Michael Talbots tankar i *The Holographic Universe*. Tok-babbel, som sagt. :)

Det finns många kopplingar till Orwells *1984*. I boken beskrivs mycket initierat de psykologiska förnekelseprocesserna att hålla ifrån sig obekväma sanningar. Hatet mot den som inte bekräftar förnekelsen kan vara gränslöst.

Jag tror att potentialen och gapet mellan dessa två poler växer, och att detta ger energi och kraft till förändring, till det nya paradigmet. Och kanske, om Paul Levy har rätt, till att universum vaknar upp från medvetlöshet, till fullt medvetande, där vi slutar splittra oss i 'dom' och 'vi', utan ser det som utspelar sig runtomkring oss som 'ett drömspel', avsett att bearbeta vårt mörka omedvetna, genom symbolik. Ska vi vakna, eller ska vi förstöra oss själva?

Lat som dette er et vanlig intervju og si noe normalt om deg selv. Hva du liker av kunst; bøker, film og musikk, fx.

Svåraste frågan hittills! För vad jag tycker om definierar ju vem jag är. Och 'vem är jag?' har jag frågat mig själv sedan tidig skolålder. Då jag i stort sett bara kan göra en sak väl i taget, så har jag gått igenom olika perioder av intressen. Som barn ville jag flyga, läste Biggles-böcker. Men flyga var för dyrt, däremot låg dykning inom det möjligas gräns, och jag var som fisken i vattnet.

Redan som 14-åring tog jag Nordiskt Sportdykarcertifikat, och kunde på 15-årsdagen kvittera ut mitt certifikat. Det krävdes bl.a. att man kunde fridyka ned till en fullt utrustad dykare som på 10 meters djup agerade medvetlös, och bogsera upp honom till land, samt där markera konstgjord andning. I mitt fall var han en muskulös attackdykare

på en bra bit över 100 kg. Självt hade jag alltså endast simfenor, snorkel och cyklop. Och var en grabb på 14 år. Efter ett antal misslyckade försök gjorde jag det på ren vilja. Just en stark vilja är en del av vem jag är.

Nuförtiden blir det tyvärr sällan av att komma ut och sportdyka, trots att jag älskar den 3-dimensionella frihetskänslan. Min fru sportdyker också sedan ett antal år, så när det blir av, blir det med henne.

Teknik och populärvetenskap fascinerade mig redan som barn. På 70-talet, när jag fortfarande gick i skolan, blev jag därför inte helt oväntat intresserad av science fiction. De få böcker som fanns på svenska var snabbt lästa, och därefter blev det till att beställa lådvis med pocket billigt från England. Den första boken jag läste helt på eget initiativ på engelska var dock en populärvetenskaplig bok, *The Stars in their Courses*, av Isaac Asimov. Böcker är väl min stora grej. En bok jag läste redan på 80-talet har gjort djupare intryck än någon annan, *GÖDEL, ESHER, BACH: An Eternal Golden Braid*, av Douglas R. Hofstadter. Jag tror att det hela tiden längst inne har handlat om att försöka förstå tillvaron. Även om jag också älskar god fantasy, som att jag på 80-talet läste Tolkien, *The Hobbit* och *The Lord Of The Rings*.

Också på 80-talet läste jag så udda böcker som *Magic And Mystery In Tibet* av Alexandra David-Neel, *Don't Fall Off The Mountain* av Shirley MacLaine, *The Dancing Wu Li Masters* av Gary Zukav och *The Tao Of Physics* av Fritjof Capra — som jag till och med gick på en föreläsning med.

Jag kom dock aldrig in i New Age-svängen. Men science fiction fascinerade, med författare som Isaac Asimov, Douglas Adams, Robert A. Heinlein, Philip Jose Farmer, Arthur C. Clarke, Frederik Pohl, Frank Herbert, Brian Aldiss, Stephen Donaldson, bara för att nämna några som jag läst många böcker av.

Jag är uppväxt i ett mindre samhälle. Till skillnad mot den litterära rikedom jag kunde få tillgång till under min uppväxt via bibliotek och egna inköp, så var tillgången till film begränsad till vad som visades i två biografier i en näraliggande stad och en till biograf i en annan näraliggande stad. Det gav inte utrymme för att något större cineastiskt intresse skulle formos. I dag gillar jag filmer som gör att man tänker. Gärna lite action, science fiction, *The Matrix*, etc är helt OK. Jag är ingen filmkännare, även om jag uppskattar underfundiga och kanske märkliga filmer, om jag råkar ramla på dem. Det är samma med musik, jag uppskattar god musik, men är ingen kännare.

Mitt intresse för teknik och naturvetenskap gjorde att jag blev elektronik-ingenjör, som jag sista året av 70-talet fick jobb inom i huvudstaden, dit jag därför flyttade. Så småningom blev jag även data-/Internet-specialist, genom självstudier och internutbildningar.

I slutet av 80-talet fastnade jag genom en serie händelser i ett religiöst tankesystem, mormonismen, som tyvärr la lock på mitt sökande om tillvarons innersta väsen, genom att jag nu — efter en mental inläsningsprocess som i efterhand är intressant att analysera — trodde att tillvarons innersta väsen fanns i det religiösa — självbekräftande — tankesystemet. Denna tid var dock inte på något sätt bortkastad, för istället utvecklade jag min omsorg om andra, bildade familj, och samarbetade inom den mormonska organisationen med andra människor.

Jag hade kunnat vara kvar inlåst i det religiösa självbekräftande tankesystemet än i dag om inte en konflikt mellan tankesystemets grundläggande värderingar (= en paradox) brutit upp en glipa, som gav information utifrån möjlighet att påverka mig. Detta skedde 2003, och våren 2004 tog jag och min familj oss ur tankesystemet. Denna erfarenhet av att bli mentalt inlåst och senare dyrka sig ur igen efter att dyrken (= paradoxen/konflikten) slängts in — trots allt det kostat — ser jag i dag som mycket viktig, för att förstå ett annat självbekräftande tankesystem, det som större delen av vår omvärld ägnar sig åt och är medberoende med, det som större delen av vår omvärld skyddar och genom vilket de stödjer dem som utövar våld mot våra medvetanden.

Tack vare min egen väg att först tillåta mig själv att bli mentalt inlåst och senare dyrka mig ur igen, och efteråt massor av människor försökt få mig att känna att jag gjort ett fruktansvärt misstag som lämnat 'den enda sanningen', etc, så förstår jag fullt den tankemotorväg mot katastrofen som världen befinner sig på.

Till sist går jag fortfarande på ren vilja, och är ofta ganska enkelspårigt målinriktad i det jag gör, vilket tenderar att göra mig ganska tråkig, är jag rädd. :)

Mange takk for intervjuet!

Det är jag som ska tacka.